

Landet at lige saa mange Danske ere komne med fremmede Vinter som med den af mig nævnte Vintre i samme Tid. Tager vi nu disse Tal, tænke os det store Sømands-tal, det store Antal Emigranter og Medlemmerne, der høre til den danske Menighed i New-York, saa er det et meget stort Antal Danske, der berøres af det Spørgsmaal, om vi kunne udvide Menighedens Kirke og lette Byrden i denne Henseende, for at de kunne hjælpe vore Landsmænd. Tilmed er det jo et reent forvindende Beløb. Jeg gad vide, hvad andre Konfessioner hyde i lignende Viemod. Det gaar maasse i Millioner i en saadan Stad. Nu siges der, at skulde der gjøres Noget, burde det være saaledes, at Alle fik Gavn deraf, f. Ex. ved, at det blev givet til Hjælp til et Emigrant-hus og desl. Dertil vil jeg svare, at dette Spørgsmaal ligger udenfor dette. Her er et bestemt evangelisk-kirkeligt Spørgsmaal indenfor den Begrænsning, til et bestemt afvundet Formaal, vil man give det? Det andet mere almindelig borgerlige ligger til Afgjørelse aldeles uafhængigt deraf. Jeg tror ikke, at de ærede Medlemmer, der modsætte sig disse 8,000 Kr., skulle komme til at savne Sympathi for at faae gjort, hvad der ellers kan gjøres, i alt Fald ikke hos det Mindretal, for hvilket jeg fører Ordet. Thi efter vor Formenting, tør jeg sige, udgjøre de Danske i Amerika et saadant Antal i Forhold til vor hjemlige Befolkning, at de burde have Krav paa langt større Hjælp og Bistand og Opmuntring, end de nu modtage, saa at vi ikke behøve at udsætte dette lille Spørgsmaal af Hensyn til Konfessionerne. Jeg beder udflylde, at jeg har opholdt Thinget saa længe, men det er jo et Spørgsmaal, hvor Udvalget er noget mere delt end sædvanlig, og jeg har dog ment at burde fremsætte disse Betragtninger. Det er ikke de heldigst Stillede, der rejse ud af Landet for at skaffe sig Erhverv andetsteds, og kan det være dem til nogenomhelst Opmuntring eller Trost, hvad vi her gjøre paa den ene eller anden Maade, synes jeg, det er lige saa vel gjort mod dem, som om man gjør det mod de tilsvarende Smaatillede her i vort Samfund. Naar man siger, at man ikke vil bevilge Penge til Frederikshavn og saa vover at bevilge Penge til New-York, saa vil jeg sige, at selv om det staa saaledes — Spørgsmaalet om Frederikshavn er jo udfat til tredje Behandling — kan det være meget vel begrundet, at vi kunne overlade vore Landsmænd, af hvilke saa mange sidde i gode Stillinger, selv at bære Byrden, der dog væsentligst paalægges dem, der have

Raad til det, uden dog at negte de mange, der ikke have Raad, en saadan Hjælp. Dette var nu Vædringsforslaget under Nr. 58.

Jeg kommer nu til Vædringsforslaget under Nr. 76 angaaende Dækningen af Universitetets Understud. Der mener det Mindretal, for hvilket jeg fører Ordet, at vi skulle blive staaende ved den gamle Sætning fra 1882, indtil vi faae en Lov om Universitetets Forhold, som da blev forudsat fra alle Sider. Nu siger man vel: Ja, den kontante Kapital, Obligationerne, er opbrugt. Men dermed paastaar jeg, er det ikke begrundet, at vi forlade den Overenskomst, vi da sluttede. Thi der staa som et andet Led i Sætningen, at det er eventuelt ved et rentebærende opsigeligt Laan, og selv om man nu ikke billigvis kan faae dette Laan hos Kommunitetet, hvad Universitetet forsaavidt nok kunde, som det har Garanti nok i sin Status og Formue til at være Kautionist for et saadant Laan, kan det faas hos Statskassen, det har aldrig været udelukket, at et rentebærende opsigeligt Laan kunde tages hos Statskassen. Naar man dertil vilde sige: Ja, hvad gjør det saa? kunde vi saa ikke ligesaa godt følge det høie Flertal og Ministeren ved at laa til og lade Statskassen direkte udrede det? — saa svarer jeg: I det Tilfælde bliver Statskassens Status hverken værre eller bedre, enten man følger Flertallet eller os; men vi opnaa ved vort Standpunkt, at Forholdet, som det nu er, som det har været siden 1882, opretholdes, at Universitetet fremdeles er Debitor til sine Kreditorer, hvad enten det nu er Kommunitetet eller Statskassen. Dette Forhold kan virkelig have Betydning for os — jeg siger ikke i hvilken Grad — men Betydning for os, naar vi komme til en alvorlig Drøftelse af Universitetets samtlige Forhold. Opgives dette Forhold, svækker man efter vor Formenting sin Stillung. Dernæst forekommer det mig ikke rigtigt, at man under de nærværende Forhold har opgivet den Overenskomst, som man under fredelige Forhold i 1882 sluttede. Vi se ikke, hvorfor det just skal ske nu under Provisorietiden og overfor den ærede provisoriske Minister. Hvorfor skulle vi forlade det gamle Standpunkt? Der er som sagt ikke Spor af Grund dertil. Universitetet lider ingen Nød, dets Bestyrelse heller ikke. Det er kun Forholdet: Universitetet er Debitor, den, der låner hos, Kreditor, der henstilles til endelig Afgjørelse senere. Derfor anbefale vi, at man indfører Anmærkningen paany og lader det staa. Naar man siger, at det ikke kan lade sig gjøre, fordi man har spist Kapi-